

**SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA**  
**Pf.I.21.271/2015/2. szám**

A Szegedi Ítéltábla a Cseri és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Bérdi Erika ügyvéd) által képviselt **felperes neve (címe)** felperesnek - az Újvári és Báji-Patay Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Újvári Zoltán ügyvéd) által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen vagyoni és nem vagyoni kár megtérítése iránt indított perében - melybe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében **Alperesi beavatkozó** (címe) beavatkozott - a Kecskeméti Törvényszék 2014. október 31. napján kelt 6.P.21.368/2012/92. számú ítélete ellen a felperes részéről 93. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

**Í T É L E T E T :**

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 300.000,- (Háromszázezer) Ft, az alperesi beavatkozónak 150.000,- (Egyszázötvenezer) Ft másodfokú eljárási költséget és az államnak - külön felhívásra - 1.433.400,- (Egymillió-négyszázharminchéromezer-négyszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

**I N D O K O L Á S :**

A felperes 2003. szeptember 6-án az alperes által szervezett pusztaprogram keretében lovaskocsis kiránduláson vett részt. Indulás előtt az idegenvezetők anyanyelvükön tájékoztatták a turistákat, hogy óvatosan szálljanak fel- és le a lovaskocsikra, illetve azokról, menet közben pedig ne álljanak fel. A program végeztével a mintegy 10 lovasfogat egy időben érkezett vissza és fogatonként 10-12 vendég kezdte meg a leszállítást egyenként, egymást követve. Ehhez a kocsik végén található 2 fokos, 25 cm-es lépésmagasságú lépcsőt használták, amely a kocsi kb. 55-80 cm magas padozata és a föld felszíne között helyezkedett el. Közben a lépcső melletti támasztékba kapaszkodtak. A fogat lazább, homokos talajon történő megállását követően felperes a csoport többi tagját követve kezdte volna meg a leszállást, ekkor azonban a kocsi elé befogott két ló ismeretlen okból hirtelen megriadt, a behúzott kézi- és lábfék ellenére kb. 80 cm-re megrántották a fogatot. A hajtó az elmozdulást

azonnal észlelte és a kezében tartott szárral, valamint hangjelzéssel sikeresen visszafogta a lovakat. A kocsi így álló helyzetéből előremozdult, a felperes pedig a hirtelen előgurulás és a lovak visszahúzásából eredő tehetetlenség miatti hintahatás következtében elvesztette egyensúlyát, a földre esett, és bal oldali felkarcsonttörést szenvedett el.

A felperes keresetében 40.770,- Ft, 5.555 GBP, 1.200 HKD, 42.913 AUD, valamint 2.000.000,- Ft átalány kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest vagyoni kár címén. Ezen túlmenően 4.000.000,- Ft összegű nem vagyoni kártérítés iránti igényt is előterjesztett. Álláspontja szerint az alperes alkalmazottjaként eljáró hajtó felróható magatartást tanúsított, amikor a lovaskocsit olyan terepen állította meg, amelyen a kocsi fékezésére szolgáló eszköz leszállás közben rendeltetésszerű céljára nem volt használható, mivel a laza, homokos talajon a lovak könnyebben el tudták mozdítani a járművet. Véleménye szerint az alperes nem tett eleget tájékoztatási kötelezettségének sem, mert nem tájékoztatta, hogy a leszállást mikor kezdje meg, és arról sem, hogy a kocsi megállás után megmozdulhat. Arra sem hívta fel a figyelmét, hogy ezért körültekintéssel járjon el a leszállás során.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hivatkozása szerint a lovasprogram lebonyolítása, az utasok lovaskocsiról történő le- és felszállása során minden általában elvárható intézkedést megtett, ezért kártérítési felelősség nem terheli.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Határozatának indokolásában elsődlegesen rámutatott, a perbeli jogvitára a Ptk. 351. § (1) bekezdése és 339. §-a alkalmazandó.

A beszerzett - és aggálytalannak minősített - igazságügyi szakértői vélemény alapján megállapította, hogy a lovaskocsi a szükséges balesetvédelmi berendezésekkel (korlát, lépcső) el volt látva, azok stabilak, biztonságosak voltak, a fék pedig működőképes, és a kocsi általános műszaki állapota is megfelelő volt a baleset időpontjában. Szintén a szakvélemény alapján foglalt úgy állást, hogy téves az a felperesi álláspont, miszerint az alperes helytelenül választotta meg a leszálláshoz a helyszínt, szilárd talajon a kerék ugyanis jóval kisebb felületen érintkezik a talajjal, míg laza talajon besüpped, ami elmozdulás esetén nagyobb ellenállást fejt ki. A kocsi hajtója szabályosan, az elvárható gondossággal járt el megálláskor és az utasok leszállásakor, szakmai szabályszegést nem követett el. A lovak ugyanakkor fegyelmezettek voltak, mert a hajtó utasítására megálltak.

A tanúvallomásokat értékelve hangsúlyozta, az alperes alkalmazottai a szükséges tájékoztatást megadták a felperesnek, valamennyi veszélyre figyelmeztették a turistákat, az alperes etekintetben is kellő és elvárható gondossággal járt el. Álláspontja szerint viszont a felperes nem bizonyította, hogy kárelhárítási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett volna, ugyanis a peradatok nem támasztották alá egyértelműen, hogy a kocsin kialakított kapaszkodási lehetőségeket igénybe vette és ezáltal a minimálisan elvárható körültekintést tanúsította.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amely - tartalma alapján - annak megváltoztatására és az alperes kereset szerinti marasztalására irányult. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság téves tényállást állapított meg, a bizonyítási eszközöket hiányosan alkalmazta, mert nem rendelkezett a felperes és férje jogsegély útján történő tanúkénti meghallgatásáról annak ellenére, hogy azt indítványozták. Álláspontja az volt, jogi következtetései sem helytállóak.

Az alperes és az alperesi beavatkozó fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték annak helyes indokai szerint.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítéletkéta kifejtett jogi érveivel is

egyért, ezért ítéletét annak helyes indokai alapján helybenhagyta, azokat megismételni nem kívánja (Pp. 254. § (3) bekezdés).

A fellebbezés kapcsán emeli ki az alábbiakat:

A töretlen bírói gyakorlat nem tekinti fokozott veszéllyel járó, ezáltal objektív felelősség alá eső tevékenységnek a kocsi háziállat - jelen esetben ló - általi húzását. Ez az eset is az állattartói általános felelősség körébe tartozik, vagyis a Ptk. 351. § (1) bekezdésének utaló szabálya folytán az állattartó a kártérítés általános szabálya (Ptk. 339§) . szerint felel az állata által okozott kárért. A felelősség alóli mentesüléshez tehát neki kell bizonyítania, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Az ennek kapcsán releváns tényállási elemeket az elsőfokú bíróság okszerű, a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelő mérlegeléssel állapította meg, így figyelembe vette az érdektelennek tekinthető külföldi tanúk vallomását is. A felperesnek és házastársának meghallgatása érdekeltységük miatt eltérő tényállás megállapítását akkor sem indokolta volna, ha az általuk előadottak a többi - elfogulatlan - tanú vallomásával ellentétesek. E bizonyítás lefolytatása tehát csak az eljárás ésszerű időn belüli befejezését (Pp. 2. § (1) bekezdés) késleltette volna szükségtelenül.

Jelen esetben a károkozó vétlenségét a káresemény bekövetkeztében sikerrel bizonyította, ez pedig azzal a következménnyel jár, hogy mentesül a felelősség alól.

Lényeges, hogy a mentesülés szempontjától soha nem azt kell vizsgálni, hogy a károkozótól szubjektíve (azaz „tőle”) milyen magatartás volt elvárható, hanem azt, hogy az adott helyzetben mi volt az általában elvárható, a kártérítési felelősség zsinórmértéke ugyanis objektív. A jogszabály azzal ad lehetőséget az egyes károkozó magatartások felróhatósága közti különbségtételre, eltérő - mégis objektív - zsinórmérték meghatározására, hogy a felróhatóság vizsgálatát az adott helyzetre vetítve írja elő. Így figyelemmel kell lenni arra, hogy adott helyzetben nem ugyanazon magatartás tanúsítása várható el minden károkozótól. A zsinórmértéket jelentősen befolyásolja pl. a szakértelem, vagy a károkozó laikus mivolta. Az elsőfokú bíróság a felróhatóság vizsgálatánál a perbeli helyzetben jelentős valamennyi körülményt, magatartást megvizsgált, melynek során a felróhatóság zsinórmértékét is helyesen határozta meg mind a fogathajtóktól, mind a tájékoztatásra kötelezettektől általában elvárható magatartás kapcsán. Mindezek figyelembe vétele mellett helytállóan döntött a kereset elutasításáról.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a jogi képviselővel eljáró alperes és alperesi beavatkozó másodfokú eljárási költségeinek megtérítésére, melyet az ítélet tábla a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban állóan állapított meg a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése, valamint (5) és (6) bekezdései alapján. A másodfokú eljárásban pervesztes felperes köteles továbbá megfizetni az államnak külön felhívásra az eljárás tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 1.433.400,- Ft fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 14. §-a alapján.

S z e g e d, 2016. május hó 13. napján

|                          |                     |                             |
|--------------------------|---------------------|-----------------------------|
| Dr. Kiss Gabriella sk. . | Bálint Attila sk. . | Bánfalvi-Bottyán Csilla sk. |
| a tanács elnöke          | előadó bíró         | táblabíró                   |